

Understøttelse kan faa, skal de dog have Mad og Husly; hvis de ikke kan betale, sættes de ud af Husejerne. De maa da ty derhen, hvor de kan forvente at faa Hjælp, og Hjælp har de faaet af forstaaende Kommunalbestyrelser gennem de kommunale Hjælpekasser. Nu er der ikke Tvivl om, at det af Ministeren stillede Forslag, som her fremkommer i sin ændrede Form, vil bevirke, at der for et meget stort Antal, for Arbejdere i Tusindvis, lukkes for Hjælpen, og mit Spørgsmaal til den højtærede Minister skal da være: Hvor skal de Mennesker saa gaa hen? Den højtærede Minister har sikkert ikke andet Svar at give — jeg ved ikke, om han vil give det Svar — end dette: Til Fattigvæsenet. Det er det eneste Sted, de kan gaa hen, naar de skal gaa lovlige Veje, naar de ikke vil tage selv, og det maa man jo ikke i dette Samfund, hvad vi fra vor Side heller ikke ønsker. Men vi ønsker heller ikke, at store Dele af Befolkningen, som er arbejdsvillige, som ikke ønsker at ligge de offentlige Kasser til Byrde, skal henvises til Fattigvæsenets Understøttelse, saa at de bliver ringere stillet paa alle Omraader end Borgerne i Almindelighed. Derfor er det, at vi fra vor Side paa det alvorligste har henstillet til Ministeren og til Flertalspartierne, som desværre i Kraft af Tidernes Ugunst har Magten i dette Land, at se ikke partimæssigt, men samfundsmæssigt paa dette alvorlige sociale Spørgsmaal, saa at disse Mennesker, som er kommet i Nød uden egen Skyld, kan faa en saadan Hjælp, at de kan faa nogenlunde taalelige Levevilkaar. Københavns Kommune, af hvis Styrelse jeg har den Ære at være Medlem, har allerede til Brug i det første Halvaar bevilget som ekstraordinært Bidrag 1 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., til det faste Bidrag $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., tilsammen 2 Mill. Kr., Penge, som sikkert er opbrugt, inden vi naar den 1. Oktober. Jeg tror, jeg tør sige til ærede Medlemmer, at Medlemmerne af Københavns Kommunes Hjælpekasses Bestyrelse, som tæller Repræsentanter for alle Partier, ikke er flotte i deres Dispositioner, de overvejer meget nøje og alvorligt de Andragender, der indkommer. Naar Beløbene er saa store, skyldes det ikke Flothed i Administrationen af Bevillingerne, men den overordentlige ekstraordinære Nød, hvorunder store Dele af vort Samfunds Medlemmer lever.

Jeg ved ikke, om det kunde lykkes — saa veltalende kan jeg vel heller ikke være,

naar det ikke er lykkedes mine Partifæller i Folketinget — at faa Ændringer gennemført under Sagens videre Gang igennem Rigsdagen, saaledes at Beløbet bliver forhøjet. Men jeg vil gerne have Lov til at udtale mit Partis dybe Beklagelse over den Maade, hvorpaa Regeringspartierne og den højtærede Minister ser paa dette Spørgsmaal, thi der er ingen Tvivl om, at dette Forslags Gennemførelse vil slaa Værdier i Stykker, som ikke lader sig erstatte. Hvis det ikke lykkes ved den kommende Behandling her i Tinget at faa gennemført en Ændring i den af mig antydede Retning, kan jeg ikke tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelse af Lovforslaget.

J. Chr. Møller: Jeg mener, det er rigtigt, at der fra Statskassens Side stilles et bestemt Beløb til Raadighed for Hjælpekasserne. Formentlig vil det bevirke, at Administrationen af disse kommer ind under normale Forhold; thi det mener jeg at kunne sige, at den ikke har været i de senere Aar. Nu er Forholdet det, maaske særlig for de større Byers Vedkommende, at Hjælpekasserne bruges, men man kan ogsaa sige, at de i visse Tilfælde misbruges.

Det maa naturligvis erkendes, at Administrationen af Hjælpekasserne i de senere Aar har været meget vanskelig, Administrationen af mange Love har været lagt ind under dem, og Vanskeligheden har ikke været mindst af den Grund, at de forskellige Love har haft forskellige Refusionsbestemmelser. Det er da naturligt, at Bestyrelserne har sørget for — i hvert Fald saa meget, det har været forsvaret — at føre Beløbene over paa de Konti, hvor Statskassen yder den største Refusion. Derved har det været muligt at holde den almindelige Hjælpekasseunderstøttelse saa langt nede. Forholdene er i Virkeligheden saaledes, at medens Hjælpekassernes Formaal er at hjælpe i uforudsete Tilfælde, i øjeblikkelige Nødstilfælde, derunder ogsaa Sygdom, stilles der nu ganske andre Krav, som Bestyrelserne for Hjælpekasserne i mange Tilfælde mener at maatte honorere. Det er saaledes ikke ualmindeligt, at der anmodes om Supplering af den egentlige Løn, naar den menes at være noget for lav. Jeg ved ikke saa faa Tilfælde, hvor en Mand, som har ment, at hans Ugeløn under Hensyn til Familiens Størrelse var utilstrækkelig, har henvendt sig til Hjælpe-